

Drs. Willem Gijsbert van de Fliert 13 december 1956- 20 april 2010

Wil van de Fliert kwam in augustus 1978, tijdens zijn studie geschiedenis aan de Vrije Universiteit, in dienst van het Historisch Documentatiecentrum. Zelf probeerde ik een paar maanden later contact op te nemen met het toenmalige hoofd van het Centrum, dr. G. Puchinger. Maar hij was min of meer incommunicado, zich verschuilend voor journalisten die alles van die ene brief in het archief Berghuis wilden weten. De Aantjes-affaire had grootse vormen aangenomen.

Ik denk dat ik Puchinger in het vroege voorjaar van 1979 uiteindelijk te pakken kreeg en na een lang gesprek kon ik als vrijwilliger bij het Centrum beginnen. De toenmalige archivaris, J.G. Linssen heeft me de eerste beginselen van het archiveren bijgebracht en ik zat vanaf toen regelmatig op de studiezaal, met mijn eerste archief.

Koffiedrinken en roken kon op 1B-21, de kamer van Wil. In de pauzes praatte hij mij bij over het Nederlands Protestantisme en over de archieven die het HDC op dat moment beheerde. En het merkwaardige is dat ik mij nu pas realiseer dat Wil pas een paar maanden eerder dan ik bij het Centrum was begonnen, en toch de indruk gaf er al jaren te werken. Maar dat snel verwerven van veel kennis bleek typerend te zijn voor Wil. In korte tijd kon hij zich vreemde materie eigen maken en wist hij er direct vaak verbluffend veel van.

Na verloop van tijd kregen we beiden een vaste aanstelling voor tweeënhalve dag in de week en vormden samen met de opvolger van Linssen, F.Ch. Pattipilohy, en Puchinger het personeel van het Centrum.

De eerste jaren kenmerkten zich door veel gereorganiseer. De meeste archieven lagen los op de planken en het ompakken en administreren kostte veel tijd.

Wil hield zich in die jaren ook bezig met de inventarisatie van de collectie van C.C.V. van Lier-Schmidt Ernsthuisen een onderwijzeres en autodidact die een verzameling stukken betreffende de dichter P.C. Boutens bijeen had gebracht. De aard van de stukken was zeer verschillend en het ontwerpen van een ordeningsschema heeft veel tijd gekost. En verschillende inventarisatie-pogingen omdat eerder bedachte oplossingen toch niet bleken te werken. Boutens was een van de dichters waar Wil belangstelling voor had, zoals hij voor heel veel belangstelling had. En ik denk dat die belangstelling hem tijdens het werk aan deze weerbarstige collectie overeind heeft gehouden. De inventaris die uiteindelijk gereed kwam bleek een ingenieuze oplossing te zijn voor veel lastige problemen en wordt door onderzoekers gewaardeerd om zijn overzichtelijkheid.

De archiefkelder van het HDC was destijds alleen toegankelijk via een steile trap en het heen en weer sjouwen van archiefdozen bleek een goede training te zijn geweest voor de twee zomermaanden waarin Wil en ik de bibliotheek van Puchinger hebben verhuisd. Puchinger verliet het ene huis in Den Haag voor een veel groter huis en had nu eindelijk plek voor zijn enorme bibliotheek. Die moest echter wel van pand één naar pand twee worden gebracht. Ik kan mij niet herinneren ooit zoveel kennis letterlijk door mijn vingers te hebben laten gaan en ook nu weer bleek Wils belezenheid en belangstelling.

Een qua inhoud voor Wil op maat gemaakt karwei, waar hij lang aan bezig is geweest, samen met P. van Hees, was het register op het verzameld werk van Gerretson. Puchinger had de zes delen daarvan tussen 1973 en 1976 laten verschijnen, maar geen register toegevoegd. Dat werd uiteindelijk een zeer uitgebreid en informatief geheel, waarbij iedere naam van jaartallen en een korte biografische typering was voorzien. Wil kon in dit werk zijn veelzijdigheid goed kwijt en hij leerde en passant zowat alle Europese naslagwerken kennen en gebruiken.

Puchinger heeft Wil gestimuleerd om een dissertatie te schrijven over De Savornin Lohman. Dat is er nooit van gekomen. Wil ging na zijn afstuderen in 1985 in militaire dienst, en hij is daarna een andere, beter bij hem passende weg ingeslagen. Hij heeft bij verschillende maatschappelijke organisaties gewerkt waar hij veelal bestuursfuncties heeft vervuld. Aanvankelijk bij de Christelijke werkgevers werkzaam, vertrok hij spoedig naar de Christelijke Boeren- en Tuindersbond en hij werkte daarna nog bij verschillende organisaties binnen de voedingsindustrie.

In zijn functie bij de CBTB heeft Wil kunnen meewerken aan het verstrekken van de belangrijke subsidie die het HDC ontving bij de start van het project geschiedschrijving van de Christelijke Sociale Beweging.

Nadat Wil bij het HDC was vertrokken bleven mijn echtgenote en ik Wil en Harmke op onregelmatige basis regelmatig zien. Wij zagen hoe zij beiden een casco aan de Amstel omvormden tot een prachtige woonhuis, waren met hen blij met de geboorte van zoon Kees en zagen met bewondering hoe zij opnieuw een casco onder handen namen. De woning aan de Keizersgracht werd een plek om trots op te zijn, waar Wil en Harmke huisconcerten organiseerden en waar Wil soleerde en begeleidde op de piano, want als zoveel ging hem dat goed af.

Begin 2009 werd bij Wil opnieuw kanker geconstateerd. Een heel agressieve deze keer, die hem er, ondanks zijn wilskracht, uiteindelijk onder heeft gekregen. Op 20 april 2010 is Wil overleden. Op 26 april hebben familie, vrienden en collega's Wil herdacht in een stijlvolle bijeenkomst in de Westerkerk in Amsterdam onder leiding van A.H. van den Heuvel. Harmke heeft daarbij een indrukwekkend afscheid uitgesproken.

De kist werd per boot, langs de woonhuizen aan Keizersgracht en Amstel naar de begraafplaats Zorgvlied gevaren. Een passend afscheid van een collega die eigenlijk heel kort collega is geweest, maar voor altijd vriend is gebleven.

Hans Seijlhouwer, juni 2010